

Petites grans històries

Experiències vitals que emocionen

Editorial

Ja fa setmanes que vam començar el curs i us fem arribar una nova edició de la revista Discipulus. El nostre objectiu segueix sent que els nostres alumnes de Batxillerat publiquin el seu primer article, ja sigui col·laborant en alguna de les seccions fixes o en el tema central o fent alguna caricatura. Pels qui intentem coordinar aquest projecte el més estimulants és que el nostre equip de redacció es renova curs rere curs i la resposta que tenim és molt entusiasta.

En aquesta ocasió les seccions fixes us aproparan al món de la ciència, de l'esport, dels viatges, de la filosofia, de la literatura, de la història i de l'art i el tema central amb el titular Petites Grans històries ens ha permès recollir algunes experiències apassionats amb les quals podem aplicar la proposta del lema d'aquest curs: Conèixer, Interpretar i Transformar.

It has been a few weeks since the school year started and we bring you a new edition of the Discipulus magazine. Our primary objective still is that our high school alumni will engage in the publication of their first article, either collaborating on one of the established sections, on the central theme or making a sketch. We, the coordinating team of this project, find very stimulating the constant renovation of the editorial staff and the positive response we get yearly.

In this occasion the featured sections will guide you through the world of science, travel, philosophy, literature, history and art. The main theme entitled Small Great Stories has allowed us to collect some exciting experiences with which we can apply this year's school motto: Knowing, Interpreting and Transforming.

Traducció: Steven Suiter Mestres

N. 8 // 1R TRIMESTRE CURS 2015/2016 // COORDINA: ESTUDIS DE BATXILLERAT DE LA SALLE TARRAGONA
EDICIÓ: LA SALLE TARRAGONA. AVINGUDA PAÏSOS CATALANS, S/N - 43007 TARRAGONA - TELF. 977218600
WWW.LASALLETARRAGONA.CAT // LASALLETARRAGONA@LASALLE.CAT
FACEBOOK.COM/LASALLETGN // @LASALLETGN // INSTAGRAM.COM/LASALLETGN

SUMARI

08

06

19

22

- 04** PARLEM DE CIÈNCIA
- 05** PARLEM DE FILOSOFIA
- 06** PARLEM D'ESPORT
- 08** PETITES GRANS HISTÒRIES
- 16** PARLEM D'HISTÒRIA
- 17** PARLEM D'ART

- 18** PARLEM DE LITERATURA
- 19** PARLEM DE VIATGES
- 20** PARLEM DE CINEMA
- 21** MISCEL·LÀNIA
- 22** CONTRAPORTADA

N. 8

CURS 2015/2016

Trasplantament d'òrgans i teixits: esperança de futur

*Albert Nolla
Marina Jiménez*

Un trasplantament consisteix en la substitució d'un òrgan o teixit en mal estat per un òrgan o teixit sa. I sovint, per als pacients que esperen un òrgan el trasplantament és l'única possibilitat de continuar amb vida.

Es calcula que un potencial donant al qual se li extreuen tots els òrgans pot donar 57 anys de vida al conjunt de pacients que rebran algun dels seus òrgans. Els òrgans que es trasplanten avui dia són els ronyons, el fetge, el cor, els pulmons i el pàncrees.

Els donants acostumen a ser morts, no obstant, també hi ha la donació en viu, que consisteix a donar un òrgan (ronyó) o un tros d'òrgan (fetge) amb la condició de no posar en perill la salut del donant. Es tracta d'una tècnica que cada vegada té més pes i que disminueix les llistes d'espera. Així, a

Catalunya un de cada quatre trasplantaments de ronyó són de donant viu.

En el cas dels òrgans, el pacient haurà de prendre una medicació tota la vida (immunosupressors) per evitar que el seu cos rebutgi l'empelt trasplantat. El seu sistema defensiu identificarà l'òrgan trasplantat com una cosa aliena i l'atacarà. Els immunosupressors actuals són força tòxics i tenen efectes secundaris molt importants, per la qual cosa, de vegades, les persones trasplantades no poden fer una vida normal. En moltes ocasions pateixen infeccions i càncers. A més, l'òrgan trasplantat té caducitat, no dura tota la vida perquè sempre hi ha el perill que el cos el rebutgi i s'hagi de recórrer, en el millor dels casos, al retrasplantament.

Parlem de... **CIÈNCIA**

Álvaro Acebrón Bueno

Si hi ha lleis injustes, hem d'obeir-les?

Actualment, en el món no hi ha cap país en el qual totes les lleis aplicades siguin lleis totalment justes.

Perquè una llei sigui justa ha de ser una llei universal, una llei que qualsevol persona de qualsevol cultura, llengua, país i costums la consideri vàlida. Això és el que s'anomena Forma de Llei, allò que han de complir totes les lleis perquè siguin vàlides, justes i universals. En el nostre país, Espanya, com és evident, no totes les lleis són universals. Per exemple, hi ha una llei anomenada popularment com a "Ley Mordaza" que atempta greument els nostres drets fonamentals i alguns principis jurídics. Aquesta llei comporta que les persones que cometin una infracció lleu, sancionada per un funcionari i no per la justícia, quedin també registrades. A més a més, el que diguin els agents de policia que hagin presenciats un incident és suficient per posar

una multa la qual cosa implica que tingui més valor la paraula del policia que la del propi afectat.

Un altre exemple de llei injusta seria la llei hipotecària actual, que és la més abusiva d'Europa. Aquesta llei permet la introducció de clàusules abusives en els contractes de préstecs hipotecaris que estableixen els bancs i que en cas d'incompliment comporta l'execució forçosa del desnonament.

Davant de lleis com aquestes, em pregunto si aquestes lleis no universals i injustes, s'haurien de complir. Si en el nostre país hi ha lleis injustes, per què els ciutadans espanyols han d'obeir-les? Simplement pel fet que són lleis? Si ara tots els ciutadans ens poséssim a incomplir aquest tipus de lleis constantment, no trigarien ni dos dies en anul·lar-les, ja que el govern es veuria molt pressionat i haurien de derogar tot aquest tipus de lleis.

Parlem de... *FILLOSOFIA*

Parlem de bàsquet!

Carlos Sellarés

Em dic Carlos i quan era petit com tots els nens jugava a futbol al pati de l'escola. Mai havia jugat a cap altre esport. Però un bon dia vaig decidir començar la pràctica d'un nou esport el qual no hi havia jugat mai: el bàsquet.

I entre els nou i els deu anys vaig començar a practicar al bàsquet amb l'equip del col·legi. Vaig estar jugant a l'escola fins fa quatre anys ja que al ser més gran em tocava deixar les lligues escolars i passar al bàsquet oficial. La pràctica esportiva la vaig continuar al Club Bàsquet Tarragona i actualment hi dedico unes cinc hores setmanals d'entrenaments tres dies a la setmana i cada cap de setmana juguem un partit. I és que el bàsquet m'aporta llibertat, capacitat per poder desconnectar del dia a dia i sobretot és una manera per descarregar dins la pista tota la ràbia que podem tenir acumulada.

A més, practicar un esport t'aporta una intensa relació social amb tota la gent que comparteix amb mi aquesta afició, no només amb els integrants de l'equip, si no també amb tota la gent que forma part del club. Jugar a bàsquet m'ha donat l'oportunitat de conèixer a moltíssima gent i he fet amistat amb jugadors i jugadores d'altres equips, entrenadors i directius. Em sento molt a gust amb els meus companys si be de vegades tenim algunes discussions però és normal al ser una pràctica esportiva d'equip.

No és la meva intenció dedicar-me al bàsquet professionalment però l'opció d'entrenar a algun equip podria ser una bona oportunitat ja que aquest any he començat a entrenar a un equip de nens i nenes del col·legi la qual cosa comporta que dediqui més temps a la pràctica del meu esport favorit.

Parlem d'... *ESPORT*

Ferran Ventosa

Parlem de futbol!

Em dic Ferran i vaig començar a jugar a futbol quan tenia cinc anys. Des d'aleshores he pogut comprovar que per a mi el futbol no és només un esport perquè m'aporta certs valors que t'ajuden a ser més persona: el treball en equip, la disciplina, l'esforç i la superació personal són els valors principals que es poden obtenir en el món del futbol.

Els meus inicis van ser quan el col·legi cada dissabte organitzava entrenaments de futbol i jugàvem partits entre nosaltres. Al cap de tres anys vaig poder "fer el salt" al Futbol Base del mateix equip del col·legi on vaig jugar únicament durant un any perquè la temporada següent vaig integrar-me al Club de Futbol de la Pobla de Mafumet,

on encara hi jugo.

L'opció de canviar d'equip va ser per poder accedir a unes instal·lacions i una pràctica esportiva per poder aprendre més. Actualment dedico al futbol unes cinc hores setmanals que em permeten desconnectar de la vida diària i alhora competir. I és que el futbol m'ha donat l'oportunitat de conèixer gent nova i tinc una molt bona relació amb tots els companys d'equip.

No tinc pensat dedicar-me professionalment a la pràctica del futbol però en un futur m'agradaria mantenir-me lligat a l'àmbit esportiu a través del periodisme i, si és possible, de l'entrenament d'equips de futbol de caràcter amateur.

Parlem d'... *ESPORT*

Petites grans HISTÒRIES

EN AQUESTA EDICIÓ HEM VOLGUT QUE EL TEMA CENTRAL DE LA REVISTA FOS UN RECALL DE PETITES GRANS HISTÒRIES RECOLLIDES PELS ALUMNES QUE CURSEN L'ASSIGNATURA DE CULTURA AUDIOVISUAL. I ÉS QUE DURANT EL MES D'OCTUBRE AQUESTS ALUMNES VAN CONÈIXER DE PRIMERA MÀ LA PETITA GRAN HISTÒRIA DEL PERIODISTA I RADIOFONISTA **MIQUEL GONZÁLEZ RICHART**.

ELS NOSTRES ALUMNES VAN PODER APROPAR-SE A LA SEVA EXPERIÈNCIA VITAL, LES DIFICULTATS I ELS REPTES DE LA SEVA PROFESSIONI, ELS AVENÇOS TECNOLÒGICS QUE DIA A DIA L'AJUDEN A DESENVOLUPAR LA SEVA ACTIVITAT PROFESSIONAL I EL MÉS IMPORTANT, QUIN CONCEPTE TÉ DE LA IMATGE –L'EIX DE L'ASSIGNATURA DE CULTURA AUDIOVISUAL- UNA PERSONA INVIDENT.

EN LA SESSIÓ SEGÜENT ES VA DEMANAR ALS ALUMNES LA VALORACIÓ D'AQUESTA CLASSE TAN ESPECIAL QUE ENS VA OFERIR EL PERIODISTA I ELS COMENTARIS VAN SER: "IMPRESSIÓNANT!", "UNA CLASSE MAGISTRAL DE SENSIBILITAT SOCIAL", "NO TENIM PARAULES", "VEURE EL MÓN DES D'UNS ALTRES ULLS", "UNA EXPERIÈNCIA EMOCIONANT", "UNA EXPERIÈNCIA INFREQÜENT" O "LA SUPERACIÓ NO CONEIX LÍMITS".

D'AQUESTA PETITA GRAN HISTÒRIA VA SORGIR UNA PROPOSTA D'ACTIVITAT PRÀCTICA: CADA ALUMNE HAURIA DE CERCAR EN EL SEU ENTORN MÉS PROPER ALGUNA EXPERIÈNCIA PER A COMPARTIR AMB ELS SEUS COMPANYS I AQUÍ EN TENIU UN PETIT RECALL.

Ma Teresa Segura, professora de Cultura Audiovisual

ELS MEUS ULLS ES DIUEN MILENA

Nascut a Alcanar l'any 1985, el Miquel González des de petit es va sentir atret pel món del sons, per la música i per la ràdio. Llicenciat amb periodisme per la UAB, en acabar el seus estudis va obtenir una beca del Col·legi de Periodistes de Catalunya i de l'ONCE per ampliar estudis de periodisme digital a Madrid on va iniciar-se en el món del doblatge de documentals i de vi-

deojocs.

Actualment treballa a Tarragona Ràdio com a redactor i dirigeix el programa Tothom que aborda el tema de les discapacitats i que ha rebut diversos reconeixements. Cec de naixement, el Miquel és defineix com un addicte a internet, a les xarxes socials (té compte a Instagram!), i a tot allò que passa al món!

L'Antònia Ibàñez assistenta domèstica ens explica com era la seva infantesa. L'Antònia va néixer a Gorafe un poble de la província de Granada i ens diu que "ella ja treballava abans de donar-se'n compte". La seva família era pobre i tots plegats treballaven per a poder menjar. "Jo vaig començar a treballar als nou anys perquè abans només cuidava dels meus germans" i va anar a viure un any sencer a un cortijo on a canvi de menjar havia d'ajudar en les tasques de la parcel·la, especialment cuidant dels animals. Després d'un any vivint amb desconeguts i d'haver vist únicament dues vegades a la seva mare, va tornar al seu poble.

"Pels reis, una taronja i una mantecada. Mai em vaig queixar, no teníem més", ens explica. Ella i la seva amiga Sofia, una nena amb l'esquena trencada a causa d'un cop amb una vara de ferro que li havia donat el seu pare, treballaven al camp a canvi de menjar: "Moltes plantes que hi ha al camp són comestibles", ens diu, "i així et ficaves alguna cosa a la boca o no menjaves".

Els hiverns eren molt freds. El seu pare portava llenya de la muntanya però com que la llenya es podia vendre, cremaven excrements dels burros que tenien a casa per escalfar-se i venien la fusta que costava tant de recollir. Els excrements eren un combustible que escalfava molta estona però l'escalfor s'acompanyava d'una olor horrible.

Quan al poble segaven el blat anaven a recollir els grans que queien a terra, aquells que els pagesos ni tan sols veien rendible acotar-se i els canvia-

ven per diners i així compraven menjar. "De petita robava, robava ous als gran-gers i embotits a les cases on feia de serventa i així podíem menjar una mica millor a casa", ens explica amb un gest de vergonya.

La seva germana gran va marxar amb el seu marit de Gorafe. El seu futur i el dels seus fills era a Barcelona, la ciutat que juntament amb Madrid acollia gent del camp per omplir les fàbriques.

Els pares de l'Antònia van pensar que a Barcelona aquella nena podria treballar i viure millor que al poble i van decidir que marxaria cap allà i ella sola, que no havia sortit mai d'aquell poble en una vall perduda d'Andalusia, va agafar el tren que passava per un poble veí i va marxar cap al nord.

"Baixo d'aquell tren de fusta i penso, quin munt de gent!". L'Antònia veia màquines amb rodes; al tren li havien explicat que eren cotxes i que a Barcelona n'hi havia molts! No s'ho podia creure del tot, arribava a una ciutat completament diferent a allò que havia viscut. Era a l'estació de Sants.

A l'estació va ser rebuda per la seva germana que la portà al barri de la Salut de Badalona on viuria i treballaria de serventa per a uns empresaris del tèxtil. Després de dos anys vivint amb una família molt agradable, els pares de l'Antònia van arribar a Tarragona on començarien una nova vida al poble de Constantí. I l'Antònia marxà cap a Tarragona on es retrobà per fi amb la seva família i coneixeria al qui seria el seu marit i pare dels seus fills, en Felip Alba.

Guillermo Alba

“MAI EM VAIG QUEIXAR, NO TENÍEM MÉS!”

*Cristina Jiménez-
Castillejo*

ELS ANIMALS, LA PASSIÓ DE LA RACHEL POWER

Actualment ens arriben moltes notícies sobre el maltractament animal. Gossos i gats que els seus propietaris abandonen després d'haver-los maltractat. Per aquesta raó, la meua petita gran història tracta sobre el voluntariat animal.

La Rachel Power és la meua veïna i és voluntària de la Protectora d'Animals de Tarragona, situada al Polígon Riu Clar. A més, també ha adoptat a diversos gossos de la institució, concretament en té tres vivint amb ella.

Des de petita, la Rachel empaïtava gats i gossos, els cuidava i els alimentava. Molts cops arribava a casa després del col·legi amb un gos a la mà. Li apassionaven! Per això fa cinc anys va decidir participar d'aquest voluntariat social encarregant-se de la cura i de l'alimentació d'uns animals tan especials. "Cada gos té la seva història i això el fa únic", ens comenta la Rachel.

Passa molt de temps ajudant a l'entitat: els dimarts, els dimecres i tots els caps de setmana. Els treu a passejar, els dutxa i els alimenta, també és la responsable de preparar-los quan una família decideix adoptar un gat o un gos.

Quan jo vaig anar a visitar-la, era un dia enfeinat. Tres famílies estaven adoptant petits cadells acabats de néixer. També uns nois havien portat menjar i productes d'higiene pels animals que hi viuen i de pas, es van fer

voluntaris.

I és que a la Protectora hi participa molta gent. Sovint arriben nenes i nenes que pel fet de viure en un pis els pares no els deixen tenir animals i col·laborant en aquest projecte poden ser propietaris d'un gos sense portar-lo a casa, visitant-lo i encarregant-se d'ell. Aquests animals són molt tranquils i simpatitzen molt ràpid amb tothom.

La Rachel ha trobat molts gossos al carrer en situacions deplorables. L'últim que recorda és el cas d'una gosseta que tenia un embalum al ventre. Segurament els seus propietaris la van abandonar per no pagar l'operació que costava 600 euros. Els voluntaris se'n van fer càrrec i la van tractar d'allò més bé!

Cal dir que són moltes les càrregues econòmiques a les quals ha de fer front aquesta organització i gràcies a les donacions de particulars poden continuar amb la seva activitat. També reben ajudes de la Diputació de Tarragona, de l'Ajuntament i de la Generalitat però aquests diners no són suficients per sufragar-ho tot.

Tothom hauria de ser voluntari d'alguna institució o organisme. Només cal que trobis la que s'adeqüi més a tu. Aprens a veure el món des d'una altra perspectiva i ajudar als altres sense esperar res a canvi pot fer-te sentir realitzat. Per tant, col·labora-hi!

Disset anys convivint amb un dels membres principals del grup, en Falín Cáceres... Tants anys convivint amb aquesta persona han comportat que m'agradi la música catalana i en especial la d'Els Pets.

El meu pare va néixer el 20 de juliol de 1963 a Tarragona però tota la seva família vivia al petit poble de Constantí. Va tenir una infància com qualsevol altre noi com ell que vivia al poble i va anar al col·legi mossèn Ramon Bergadà, situat a la mateixa població.

Amb la colla s'ho passaven d'allò més bé! Eren escolanets i jugaven a la part alta de Constantí, al Castell com ells l'anomenaven. Allí hi havia l'entrada del refugi de la Guerra Civil i es perdien descobrint racons que per uns nens com ells eren d'allò més misteriosos i intrigant. A la colla tenien un lloc al qual anomenaven el "cau" on es reunien i passaven moltes hores escoltant música i és que eren molt aficionats a grups com Pink Floyd i Deep Purple, entre d'altres.

En acabar els estudis arribava allò que cap noi no volia que arribés: la mili. I el Falín va haver de fer de mariner i va estar divuit mesos a la comandància de Tarragona, situada al port. I cada matí agafava l'autobús des de Constantí vestit de mariner i tot no va ser negatiu ja que va fer amics amb els qui encara avui dia perdura l'amistat.

Des de ben petits els amics eren

molt aficionats a la música i es trobaven a casa del Lluís Gavalrà, actual vocalista del grup, on sempre escoltaven música i en aquella època escoltaven Nacha Pop, Golpes Bajos i Siniestro Total, entre d'altres. Un dia el Lluís, el Joan, l'Ismael i ell mateix van decidir que també podien fer música. Era l'any 1985, el Joan tocava la bateria, el Lluís la guitarra, l'Ismael hi posava la veu i meu pare tocava el baix.

Aquell grup que s'anomenava Condons Adulterats va durar una nit, la nit de Nadal de 1985 al local del sindicat de Constantí es van acomiadar del grup i van néixer Els Pets. A partir d'aquell moment i gràcies a tots els seus amics van començar a tocar en sales i locals de Tarragona que sempre estaven plens.

Van firmar un contracte amb la discogràfica DiscMedi i a partir d'aleshores va començar realment la seva carrera professional com a músics tot i que el Falín a més de ser el baixista ha compaginat aquesta activitat amb el treball en una empresa dedicada al sector ferroviari.

Van anar passant els anys i cada vegada tenien més seguidors arreu de Catalunya, la seva música arribava a més gent i també anaven tocant una mica millor. Van passar molts músics per Els Pets, però el nucli sempre eren els mateixos, aquells amics que des de petits jugaven al Castell!

Roger Cáceres

EN FALÍN CÁCERES, LA HISTÒRIA D'UN NOI DE POBLE

Marta de Echeverría

CHEIENNE, EL MEU MIRACLE

La Blanca és una noia de vint-i-quatre anys, o com diu ella: "vint-i-quatre, l'any vinent vint-i-cinc i d'aquí cinc més, trenta...". Això explica com supera la Blanca el seu dia a dia, tot i patir una paràlisi cerebral i un lleu autisme.

Ella viu una vida basada en la rutina perquè els canvis l'alteren fins al punt de patir brots psicòtics tals com escopir o amenaçar als del seu voltant amb ganivets, la qual cosa ha suposat que l'expulssin de diferents centres escolars. A més, el seu punt feble és la pèrdua de memòria ja que és incapaç de recordar coses tan bàsiques com la higiene personal o l'alimentació.

Sobreviu diàriament repetint un seguit de rituals dirigits per la seva mare, però dins d'aquesta monotonia hi ha dos dies a la setmana que s'exercita amb el Cheienne.

El Cheienne és el cavall de la Blanca amb el qui ella demostra una autosuficiència que no és capaç de desenvolupar en cap altre lloc, ni tan sols a casa seva. El Cheienne estimula els sentits de la Blanca de tal manera que pot arribar a fer que la seva discapacitat passi desapercibuda. Així, és capaç d'encarregar-se del cavall a l'hora de preparar-lo per a les classes d'equitació particulars que rep, dutxar-lo al finalitzar la classe o retornar-lo al seu paddock o lloc de descans del cavall a l'aire lliure. I curiosament, mai ha oblidat premiar al cavall amb una poma o

una pastanaga al finalitzar la jornada. La seva mare li diu que té memòria per allò que li convé, perquè és ella qui li ha de recordar a la Blanca el per què cada dia sona el despertador a les vuit del matí però és la Blanca qui li recorda a la mare els dies que toca anar a veure el Cheienne.

Quan vam preguntar-li quin ha estat el seu pitjor moment, la Blanca mostra la seva tristesa i ens explica que es va sentir molt malament en escoltar com unes noies la van menysprear en comentar que hauria de muntar un cavall adaptat per a nens discapacitats i que ella no mereixia muntar al Cheienne. Un menyspreu que va fer que la Blanca es tanqués en si mateixa i retrocedís dos anys del seu dur aprenentatge. La seva ment es va bloquejar i el seu autisme va empitjorar. Tenia por de fer quelcom!

Però quan li vam preguntar pel seu millor record, el seu rostre es va il·luminar i somrient ens va dir que es quan surt al camp de ruta amb el seu cavall i de com ja no li fa por res, ja que ella confia en el Cheienne i ell en la Blanca.

Muntar al Cheienne cada setmana té per a la Blanca un sentit essencial en la seva vida ja que és on demostra la seva felicitat i alhora desenvolupa la seva imaginació que plasma en els seus llibres, perquè la Blanca és una excel·lent escriptora i espera algun dia veure'ls publicats!

Aquesta història va començar a Tarragona fa uns mesos quan dos nens bessons d'onze anys van tenir la genial idea d'organitzar una cursa per a nens, és a dir, organitzada per nens i en la qual només hi participarien nens i el seu objectiu era recollir fons per donar-los a l'Hospital San Joan de Déu per a la recerca del càncer infantil.

L'única experiència que tenien aquests nens era la del seu pare que organitza activitats esportives per a adults. Van ser mesos de molta feina; primerament, van buscar el lloc on es faria el recorregut de la cursa i van determinar la dificultat que hauria de tenir per tal d'organitzar les diferents categories que hi participarien. Van escriure cartes a diverses empreses per tal d'aconseguir els esponsors de col·laboració. Es van entrevistar amb l'alcalde dels Pallaresos, la localitat on es faria la cursa, per tal de demanar el permís necessari per a complir el seu somni. Van donar a conèixer el seu projecte a l'hospital Sant Joan de Déu lliurant una carta molt bonica que va rebre les felicitacions i l'agraïment de l'esmentat centre el qual va comunicar a la família dels nens que era la

primera vegada que es faria un projecte solidari com aquest. També van parlar amb els seus amics de l'escola per tal que els ajudessin el dia de la cursa en la realització de diferents tasques com ara lliurar els dorsals, les ampolles d'aigua, les samarretes, situar-se al llarg del recorregut com a referent de cursa o escriure l'ordre d'arribada dels concursants.

Després de fer la màxima publicitat per tal d'aconseguir una elevada participació popular, va arribar el dia 6 de setembre del 2015. La cursa va sortir a les 9.30 hores des del camp de futbol dels Pallaresos i tot va anar rodat i és que la il·lusió i el treball en equip van ser primordials. Van ser testimonis de l'acte el regidor d'Esports de l'ajuntament dels Pallaresos i els mitjans de comunicació locals i Tarragona Ràdio va voler entrevistar als artífexs d'aquest gran projecte solidari, el Josep i l'Adrià Calvet Raya, que amb la col·laboració dels seus amics i companys de 6è de primària de la Salle de Tarragona van aconseguir recaptar la quantitat de 517 €, diners que van lliurar a l'Hospital San Joan de Déu per a la investigació del càncer infantil.

Laura Ramon

EL SOMNI DEL JOSEP I L'ADRIÀ CALVET

Iván Rópero

UNA PETITA REVOLUCIÓ CONTRA EL SISTEMA

El dia que la professora ens va explicar aquesta activitat vaig estar pensant quina podia ser la meva petita gran història... i vaig decidir cercar en el grup de persones més properes a mi, la meva família. Sovint pensem que la nostra família no es massa interessant però tothom té alguna cosa a dir!

La protagonista de la meva petita gran història es diu Maria Montserrat García, té 58 anys i és la meva mare. Quan la mare anava al col·legi les coses eren molt diferents. Ella va estudiar primària al col·legi Gual Villalbí de Torreforta i com tots els centres educatius de l'època els nens i les nenes estaven separats. Els professors no tenien tanta paciència com ara i si "et passaves de la ratlla" els cops de regla a les mans era d'allò més habitual i l'assignatura de Formació del espíriitu nacional estava a l'ordre del dia.

Aquesta història comença quan la mare estudiava 4t de primària. La seva professora era una dona d'edat avançada i molt estricta i tenia una manera molt peculiar de castigar als seus alumnes. Et treia de la classe i et portava a una petita cambra on t'obligava a fer

tasques domèstiques com ara rentar-li les mitges, les camises, els pantalons...

Un dia que la meva mare va ser castigada es va negar a fer tot allò que li van manar i la professora davant de la seva negativa va suspendre-li tot el curs i la mare va haver de repetir malgrat que l'àvia va parlar amb el director del centre que no va tenir en compte el seu raonament.

Quan la mare em va explicar aquest fet em va semblar un acte de rebel·lia contra un sistema educatiu arcaic, partidista i mancat de lògica i és que si anaves a contracorrent eres castigat severament.... I és que no rentar unes mitges a la professora suposava que una nena de 9 anys hagués de repetir curs! La manca de llibertat durant aquell fosc període era molt gran i aquesta petita gran història serveix per preuar la sort que tenim avui de poder expressar les nostres idees sense cap tipus de censura!

Estic molt orgullós de saber que la mare va plantar cara a un sistema tan ranci. Aquell dia al col·legi es va produir un petit crit de rebel·lió contra les coses injustes!

Qui eren els *sans-culottes*?

Marina Rodríguez

Els *sans-culottes* van ser els francesos que van participar en la revolució Francesa contra l'absolutisme monàrquic. Tot i que pel seu status tenien el dret de poder dur calces curtes, en francès anomenades culottes, van preferir dur pantalons llargs com a símbol de protesta.

I així, a partir d'un vestit i d'una aparença, el París revolucionari va crear una categoria política i social: els *sans-culottes*, que podem traduir literalment com els "sense calces". Majoritàriament eren membres del poble, en particular de les masses urbanes parisenques, i van anar prenent un clar protagonisme durant el procés revolucionari.

El terme *sans-culottes* està relacionat amb les modes i els costums del segle XVIII. Aquest col·lectiu de gent modesta no portava culottes (malles o calces), portaven la vestimenta pròpia del tercer estat: pantalons llargs que arribaven fins als talons i embotonats a la jaqueta, en comptes dels culottes que identificaven als aristòcrates i als sectors socials més benestants. També duïen el cabell curt per tal de marcar una clara diferència amb la perruca nobiliària.

Sota aquest malnom, usat en un començament de forma despectiva i posteriorment exhibit per ells mateixos amb orgull, s'inclouia a un grup molt heterogeni d'individus: treballadors independents, petits comerciants i artesans

i no incloïa ni als més pobres ni a la burgesia acomodada. De fet, no és fàcil definir aquest grup social perquè no es tractava realment d'una classe social, sinó d'un conglomerat divers integrat per les classes populars urbanes.

I aquest grup tant peculiar va integrar el moviment popular de la Revolució, un grup que s'uniria entorn d'una potent i simple idea: l'oposició als rics explotadors de la seva feina com eren els nobles i la burgesia mercantil.

Per a molts d'ells, l'esclat de la Revolució Francesa va encetar el moment de la seva venjança i els *sans-culottes* es van convertir en la força de xoc popular que va assaltar la Bastilla i el palau de les Tulleries. També van integrar les bases de l'exèrcit francès que es va enfrontar a les potències absolutistes europees.

Entre 1792 i 1795, van ser els veritables protagonistes de l'escena política revolucionària. Assistien als debats de l'Assemblea Nacional i allí encoratjaven els representants més radicals que defensaven durs càstigs per als acaparadors d'aliments o exigien fixar preus màxims per als productes de primera necessitat.

Finalment, no podem deixar de banda que la pressió que van exercir sobre els diputats a l'hora de votar la condemna a mort de Lluís XVI va resultar decisiva i el monarca va acabar a la guillotina.

Parlem d'... *HISTÒRIA*

Paula Garro

Blu Blu, una altra manera de fer art

Parlem d'art com allò que expressa un individu, una expressió dels seus pensaments o dels seus sentiments i amb els quals la resta de persones poden o no sentir-se identificats perquè és quelcom molt subjectiu. Blu Blu a través de les seves pintures, expressen allò que pensen o la manera que tenen de veure el món i la societat actual i ho fan representant les seves idees en els carrers i sobre els edificis. Per fer-ho no només s'utilitza pintura sinó que també es fan servir objectes o fins i tot brossa.

Tot això els serveix per crear uns vídeos en els quals s'explica qualsevol aspecte del que vulguin opinar o simplement idees que tinguin. Són vídeos que estan fets a partir d'una tècnica anomenada "stop motion", que consisteix en ajuntar moltes fotos de la mateixa cosa fins a crear la sensació de moviment continu.

Per aconseguir els vídeos que aquest grup crea, es necessita molta estona i dedicació per tal de poder anar pintant cada petit moviment i així des-

prés fer la captura de cada imatge.

Moltes vegades el fet de pintar el carrer o els edificis s'associa a una cosa mal feta però veient el que es pot arribar a fer a partir d'això, es pot apreciar com és un art, una veritable forma d'expressió.

Al veure els vídeos es pot també veure el treball que hi ha al darrera i la dificultat de fer tot allò de manera artística i a mà.

També penso que el més impactant d'aquesta experiència artística no és en sí l'estètica del que està representat sinó les seves dimensions i el fet de veure-ho com si tingués vida pròpia.

Per això opino que utilitzar aquesta forma de manifestació és original i a més té una gran força expressiva que ens fa entendre bé allò que es vol expressar o simplement ens permet entretenir-nos mirant com allò es mou i forma diferents escenaris que poden canviar completament d'un moment a l'altre o també com avança amb tanta agilitat si bé al darrera hi ha un treball que no va amb la mateixa rapidesa.

Parlem d'... *ART*

Aigües encantades

*Cristina Bartra
Pablo Navad*

“Aigües encantades” és una obra de teatre escrita l’any 1907 per l’autor Joan Puig i Ferrer i està immersa en els pensaments i els drames del modernisme.

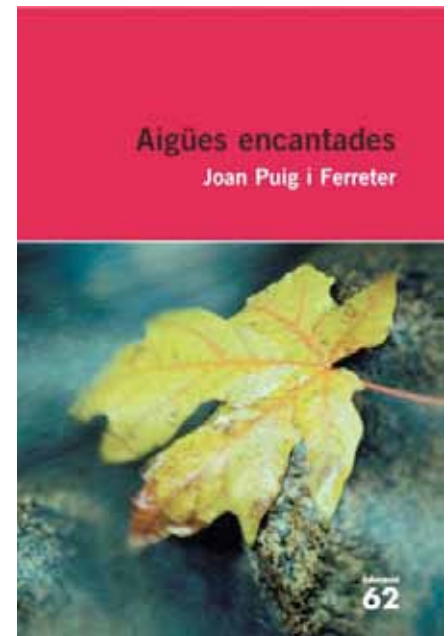
Ens situa en un poble de la part alta de les comarques tarragonines; el problema que presenta l’obra és un conflicte entre els dos grups del modernisme, l’individu i la societat. A causa d’una sequera, el poble queda enfrontat entre els més tradicionalistes, que tenen el poder fàctic, i un jove enginyer vingut de la ciutat, que compta amb el suport de la Cecília, la protagonista i filla del cacic. Aquests dos personatges representen la saviesa i el coneixement, mentre que el poble representa la societat típica d’aquella època, cegada per la religió i pels qui tenen el poder.

Se’ns presenten diverses discussions, per una banda, la del cacic i la seva dona amb la Cecília, la seva filla, que ha estudiat i pensa mitjançant la raó. En aquest conflicte es veu reflectida la figura de la dona d’aquella època,

sense cap dret. També podem copsar com la gent del poble culpa els pares per haver deixat anar la seva filla a la ciutat per tal que pogués estudiar i com el pare pren la determinació de cremar tots els llibres i no deixar-la marxar més.

Per una altra banda, veiem el conflicte entre el poble i el personatge principal, que intenta donar una solució vàlida i basada en els coneixements per a la sequera, cosa que provoca l’enuig de la majoria d’habitants del poble que veu com són menystinguts els seus costums i reaccionen amb violència, perseguint-lo amb pedres fins a la sortida del poble.

Aigües Encantades és una obra fàcil de llegir i entretinguda. Nosaltres la recomanem perquè t’ajuda a entendre com era el tipus de societat de fa uns anys, la manera de viure i de pensar, la importància que tenia la religió, i la facilitat de la manipulació per part de qui tenia el poder sobre un poble, ja que tota la resta eren ignorants amb poca educació.

Parlem de... *LITERATURA*

Anna Daniel

Un viatge per Itàlia

Italià és un país amb un gran atractiu turístic i no vaig deixar passar l'oportunitat d'anar-hi aquest passat estiu. Els meus pares havien programat un viatge per tal de visitar el meu germà gran que acabava un Erasmus a Mòdena i poder-lo ajudar a retornar totes les maletes que s'havia d'endut i, de pas, estrenar el cotxe que ens havíem comprat. Tot i que ja havia visitat aquella regió no recordava pràcticament res perquè havia estat un d'aquells viatges que fas quan ets més petit i després tot és força diferent!

El camí d'anada és va fer més llarg del que m'imaginava. L'única manera que tenia per distreure'm era anar llegint tots els cartells de les àrees de servei, dels pobles i dels hotels que anàvem passant. Així, a França em vaig adonar que hi havia dos tipus d'hotel diferents, els que hi deia budget i els que no. Com que havíem de passar la nit en algun lloc vam decidir provar aquesta l'opció d'hotel-budget que hi havia a tot arreu. Ens va sobtar quan vam descobrir que volia dir que tot estava informatitzat de manera que no et trobaves cap treballador que et rebés, tot anava amb codis i claus d'accés que et donaven a l'hora de fer el pagament.

Una vegada arribats a Itàlia vam anar voltant per diferents regions aprofitant que disposàvem del cotxe.

Vam estar a la Reggio Emilia on vivia el Xavi, el meu germà; a la Toscana on vam visitar Florència, Pisa, Lucca i San Gimignano i a la Ligúria, on vam conèixer La Spezia i ens vam banyar a les Cinque Terre.

El dia de tornada va ser tot una aventura. Primer vam haver de fer malabarismes per tal d'aconseguir col·locar totes les maletes, caixes i mobles del d'en Xavi al maleter. Com que sabíem que seria difícil encabir tots els trastos havíem portat una baca però no us creieu que ens sobrava espai... i vam haver de jugar al tetrís amb l'equipatge tot el matí.

El viatge de tornada el vam fer d'una tirada i a França mentre tornàvem vam llegir uns cartells que deien una voiture en contre sens, si be no li vam donar massa importància perquè pensàvem que haurien posat uns cons més endavant degut al trànsit en l'altra sentit. De cop i volta un vehicle que circulava a uns 130 Km/h va passar pel nostre carril en direcció contrària i a l'altra banda de l'autopista pel sentit corresponent el perseguia la policia... Quin ensurt!

Tot plegat va ser una gran experiència gastronòmica, cultural i familiar que ens va permetre viure moments únics ja que feia molt de temps que no ens reuníem tots.

Parlem de... *VIATGES*

Les vides possibles de Mr. Nobody

Iván Ropero

Nemo, Mr.Nobody, és el darrer home mortal de la Terra amb 118 anys. En un món on la immortalitat és possible, Nemo és la gran atracció mediàtica i una entrevista amb ell seria una gran primícia, així que un periodista intentarà esbrinar quina va ser la seva vida, encara que aquest objectiu serà tot un repte perquè haurà d'escollir alguna de les versions de la seva vida que comencen des d'un moment concret, quan Nemo ha d'escollir si viurà amb el seu pare o per el contrari ho farà amb la seva mare.

Aquesta pel·lícula presenta molts dilemes explicats subtilment amb diverses metàfores. L'enrevessat guió de Van Dormael (va tardar 7 anys en escriure'!!) ens planteja multitud d'incògnites que, com a éssers humans ens hem qüestionat al llarg de la història. Realment existim? Quines conseqüències pot ocasionar un brasiler a l'atur que cou un o l'efecte papallona? Però

per tal que l'espectador no es torni boig, la pel·lícula també és una (o més d'una) història d'amor.

Per què heu de veure aquest film? Crec que les històries que quan les acabes de veure et passes una bona estona reflexionant, són aquelles que val la pena tenir-les en compte, i aquesta ho és.

Cap moment de la pel·lícula resulta tediosos o avorrit, en tot moment estàs atent a la pantalla, preguntant-te que està passant i, al final, quan totes les qüestions s'aclareixen es quan te n'adones que has vist una gran pel·lícula. Un film que hauràs de veure un parell de vegades per entendre-les totalment. Tot allò que t'obliga a pensar no pot ser dolent i aquesta oportunitat no és una excepció.

El film té una gran nombre de frases per recordar però jo em quedo amb aquesta: "Sempre que no escullis tot és possible".

Títol: Les vides possibles de Mr Nobody

Títol original: Mr. Nobody

Direcció: Jaco van Dormael

País: França, Canadà, Alemanya, Bèlgica

Any: 2009

Data d'estrena: 23/07/2010

Durada: 148 min

Gènere: Drama, Romàntic, Ciència ficció, Fantàstic

Repartiment: Diane Kruger, Rhys Ifans, Jared Leto, Sarah Polley, Juno Temple, Toby Regbo, Daniel Mays, Clare Stone, Natasha Little, Ben Mansfield

Web: www.mrnobody-lefilm.com

Distribuïdora: Wanda Visión S.A

Productora: Wallimage, Vlaams Audiovisueel Fonds, Poisson Rouge Pictures, SCOPE Invest, Groupe Un, Llac Film, Somebody Production, Toto Films, Christal Films, Integral Films, Caviar Films

Parlem de... *CINEMA*

LA CONTRAPORTADA

Paraolimpiádes 2015: Una proposta per a tothom

El projecte Paraolimpiádes 2015 va sorgir com a idea vinculat a l'assignatura FAIG per a desenvolupar el treball Aprenentatge Servei (APS), durant el curs 2014-2015. Setze alumnes de 4rt de l'ESO vam decidir dur a terme cooperativament la idea encarregant-nos dels diferents departaments del projecte: el finançament, el comitè esportiu, la selecció i preparació de les infraestructures i la publicitat.

L'objectiu principal d'aquest projecte era aconseguir que tots els participants, persones amb capacitats múltiples, poguessin gaudir d'un matí complet d'activitats esportives diverses. I ho vam aconseguir i vam aprendre a organitzar un esdeveniment des de zero i tot el que això implica: aconseguir materials, elegir espais i coordinar voluntaris i participants, entre d'altres tasques. La preparació del projecte va

ser força laboriosa i ens va ocupar uns cinc mesos, durant els quals vam contactar amb entitats, vam demanar permisos i la corresponent assegurança, vam determinar quins esports podrien realitzar els participants i vam encarregar premis.

El 16 de maig a les vuit del matí professors, organitzadors i voluntaris ens trobàvem al col·legi. Havia arribat el gran dia i tot havia de sortir com havíem previst. Com a primera tasca, cada alumne va dirigir-se a l'indret on s'havia de realitzar l'activitat de la qual era responsable per tal d'organitzar i preparar el material. Com a activitats proposades es van realitzar: un torneig de ping-pong, una cursa de 100 metres llisos, el llançament de disc i pes i un cross. El matí anava avançant; van arribar els participants i van començar les rondes eliminatòries i quan aques-

tes es van acabar ens vam aplegar per fer les finals de cada prova, les quals ens van sorprendre per les elevades marques dels finalistes i dels guanyadors. Finalment, vam acabar la jornada corrent tots plegats un cross al voltant de l'escola que va culminar amb el lliurament de premis i un pica-pica per a tots.

Va ser un dia especialment enriquidor per a totes aquelles persones que havíem estat treballant dia rere dia per aconseguir demostrar que aquestes persones mereix el respecte de tothom per igual, ja que tenen talents i personalitats increïbles.

Finalment hem d'afegir que pel seu rigor, qualitat i sensibilitat el projecte Paraolimpiádes 2015 va ser guardonat en el certamen del VII Premi La Salle d'Educació que valora els millors projectes educatius de Catalunya.

Marina Gornals
Patricia Tous

Excel·lència educativa

L'octubre del 1906, tres germans de les Escoles Cristianes van obrir una escola a la Part Baixa de Tarragona. Des de llavors, La Salle Tarragona ha funcionat ininterrompudament incorporant tradició i innovació en el seu projecte educatiu per adaptar-se als temps canviants i constituir una escola de referència i de qualitat.

La **Salle**
Tarragona

